

اخبار کارگری

نگرانی کارگران شهرداری نیشابور از روند پرداخت حق بیمه

کارگران خدماتی و فضای سبز شهرداری نیشابور از روند پرداخت حداقلی بیمه خود انتقاد کردند. این کارگران در گفت‌وگو با ایلنا گفتند که با وجود اجباری بودن پرداخت حق بیمه، شهرداری در پرداخت حق بیمه آنها کوتاهی می‌کند. به گفته کارگران شهرداری، به‌رغم اینکه هر یک‌از کارگران ماهانه حدوداً ۱۰ میلیون تومان دریافتی دارند اما حق بیمه آنها براساس پایه حقوق حداقلی اداره کار پرداخت می‌شود. کارگران بابیان اینکه اگر مابه‌التفاوت حق بیمه ما کارگران کامل به تأمین اجتماعی پرداخت نشود، بعد از بازنشستگی از مستمری حداقلی بر خوردار خواهیم شد، گفتند: اداره تأمین اجتماعی نیشابور می‌تواند سریع‌تر اقدام کند و مشکلات بیمه‌ای کارگران را سریع‌رفع کند تا حق آنها ضایع نشود.

■ ■ ■

۱۵ تا ۶۲ درصد حقوق کارگر پای خرید لوازم التحریر می‌رود

طبق روال سال‌های گذشته این روزها خانواده‌ها در تکاپو آماده کردن فرزندان خود و فرستادن آنها به مدارس هستند اما امسال با سال‌های گذشته یک تفاوت اساسی دارد؛ آن‌هم اینکه با گرانی‌های افسارگسیخته، زنگ مدرسه تن و بدن خانواده‌ها را به لرزه درمی‌آورد. به گزارش خبرآنلاین، یک فروشنده لوازم التحریر درباره وضعیت تقاضا برای لوازم التحریر افزود: تقاضا برای لوازم التحریر نسبت به سال‌های ۹۸ و ۹۷ و قبل از همه‌گیری کرونا به شدت کاهش یافته و حتی با حضوری شدن مدارس نیز تقاضا برای این کالای اساسی مدارس به روال سابق برگشته است. بررسی‌های میدانی حاکی از آن است که هزینه تهیه لوازم التحریر صرف‌تأصداً ایرانی از دست‌فروش‌ها ۵۰ تا ۵۵ هزار تومان است. همچنین هزینه تهیه لوازم التحریر صرف‌تأصداً خارجی برای بچه‌های مدرسه‌ای در این روزها بالاتر از ۳ میلیون تومان است. لذا هزینه تهیه لوازم التحریر صرف‌تأصداً خارجی ۶۲ درصد از حقوق یک کارگر ساده و حداقلی‌بگیر را شامل می‌شود و هزینه تهیه لوازم التحریر صرف‌تأصداً ایرانی نیز ۱۵ درصد حقوق یک کارگر ساده و حداقلی‌بگیر را شامل می‌شود.

■ ■ ■

نرخ بیکاری معلولان ۵۵ درصد است

مدیرعامل بنیاد برکت ستاد اجرایی فرمان امام از برگزاری رویداد ملی حرکت بسابرکت خبر داد و گفت: امیدواریم که با برگزاری این رویداد ۱۰۰ رسته شغلی متناسب با توانایی معلولین تعریف و اجرا شود. به گزارش ایسنا، محمد ترکمانه تأکید کرد: ۸ تا ۱۵ درصد افراد جوامع در حال توسعه از نوعی معلولیت رنج می‌برند و در حال حاضر نرخ بیکاری در معلولان ۵۵ درصد و در میان نابینایان بالای ۶۰ درصد است. مابه‌دنبال فرهنگ‌سازی و ایجاد ظرفیت برای توانمندی معلولین هستیم.

■ ■ ■

تجمع کارگران روغن نباتی جهان مقابل استانداری زنجان

جمعی از کارگران بیکار شده کارخانه روغن نباتی جهان زنجان، در اعتراض به بلاتکلیفی در وضعیت شغلی خود، صبح دیروز به استانداری زنجان مراجعه کردند. به گزارش ایلنا، یکی از این کارگران گفت: اواخر مرداد ماه سال جاری از ورود حدود ۷۵ کارگر کارخانه روغن نباتی جهان به کارخانه جلوگیری شدند هم به‌رغم اینکه استاندارد زنجان وعده اشتغال دوباره کارگران در سایر واحدها را داده بود. طبق اظهارات وی، در این کارخانه حدود ۳۵۰ تا ۴۰۰ کارگر کار می‌کردند اما طی دو تا سه سال گذشته تعداد کارگران به حدود ۸۵ نفر کاهش یافت. این کارگر بابیان اینکه بخش اصلی مشکلاتمان مربوط به پرداخت مطالبات م‌زنی و بیمه‌ای می‌شود، افزود: در حالی از کار بیکار شده‌ایم که سال جاری کارگران حدود ۵ ماه حقوق معوقه طلبکارند و حق بیمه آنها به صورت نامتوالی چهار سال به تأمین اجتماعی پرداخت شده است. وی افزود: نام‌نگاری برای برقراری مقرری بیمه بیکاری انجام شده اما مابه‌دنبال اشتغال مجدد هستیم چراکه پرداخت حداقل ۴ تا ۵ میلیون تومان مقرری بیمه بیکاری باین سابقه بیمه، کفاف مخارج زندگی ما و خانواده‌هایمان را در آستانه سال تحصیلی جدید نمی‌دهد.

کاش می‌دانستند که نان خالی هم نداشتن، یعنی چه

قصه تلخ کولبران، پایانی ندارد

نسرین هزاره مقدم

قصه زندگی کولبران یا همان شافلان بدون شغل که برای نان درآوردن از جان و سلامت خود می‌گذرند، داستان غم‌انگیزی است. همین که چندده کیلو گرم بار سنگین را بر پشت بگذاری و از باریکه راه‌های کوهستانی بگذری، در ذناک است چه برسد به اینکه جانت هم در معرض خطر باشد. شاید هیچ‌کس نتواند رنج‌های این گونه زیستن را برای لحظه‌ای تصور کند.

چندین سال است که هر بار شاهد فوت کولبران هستیم. آخرین نمونه، خبری است که در بیست و پنجم شهریور ماه منتشر شد: «مرگ یک کولبر در نوسود پناه». در آن روز «اردشیر رستمی» فرماندار شهرستان پناه به اشاره به گفت‌وگویی که با فرمانده مرزبانی در خصوص چگونگی حادثه شب بیست و چهارم شهریور داشته، اظهار کرد: بر اثر تیراندازی که شب گذشته توسط مرزبانان به سمت چند کولبر در منطقه نوسود شهرستان پناه صورت گرفته یک نفر به دلیل بر خورد گلوله ساچمه‌ای جان باخت. این سه کولبر از اهالی شهرستان جواهرآورد بودند که علاوه بر جان باختن یکی، دو نفر دیگر دچار جراحت شده‌اند.

اما چرا بعد از گذشت سال‌ها که از بد حادثه «کولبری» تبدیل به تنها راه نان درآوردن مردمان فرودست مناطق مرزی شده، هنوز اتفاقاتی از این دست می‌افتد؟

کولبری شغل نیست، اجبار است
کولبری یک شغل نیست بلکه

یک اجبار است. «حسان سهرابی» مشاورانون عالی شوراهای اسلامی کار کشور با تأکید بر اینکه کولبران براساس تعاریف سازمان جهانی کار، شاغل محسوب نمی‌شوند و کولبری هیچ‌یک از مولفه‌های شغل شایسته و استاندارد ندارند، از برخورد با کولبران به بهانه قاچاق و مبارزه با قاچاق انتقاد می‌کند. او رویه نادرست این سال‌ها را نتیجه نادیده گرفتن شرایط دشوار زندگی کولبران و مرزنشینان دانسته و گفت: قصه مرگ کولبران، داستان غم‌انگیز و پراز غصه‌ای است که گهگاه تکرار می‌شود. یا سقوط می‌کنند یا تیر می‌خورند یا بعد از چند سال از درهای استخوانی و دیسک کمر و آرتروز زمین‌گیری می‌شوند.

به گفته وی، حوادث ناشی از کار کولبران، بسیار متفاوت از حوادث کارگاهی است و اساساً حادثه کار

سهرابی: مسئولان نمی‌دانند خطر افتادن از صخره و راه‌های کوهستانی چه معنایی دارد. نمی‌دانند دلهره از پرت شدن، از سرما، از نرفتن روی مین و غرق شدن در رودخانه و بار صد کیلویی بر پشت حمل کردن فقط برای نان شب یعنی چه؟

نیست. این نان‌آوران خانوار، سالیان متعددی است که از مرز جان گذشته‌اند. سهرابی اضافه می‌کند: کولبران بعد از دو یا سه سال چنان فرسوده می‌شوند که دیگر نمی‌توان جوان و پیرشان را از هم تشخیص داد. زن و کودک، مرد جوان و کهنسال، دانش‌آموز، دانشجو، ورزشکار، دیپلم، لیسانس و... همه کمرهایشان خمیده است و هر لحظه منتظر حوادث غیرمترقبه هستند. در این بین مهم‌ترین مساله، ناتوانی تصمیم‌گیرندگان در درک شرایط سخت داوطلبان اجباری کولبری است. این اجبار، ناخواسته مانده است. هیچ‌کس به دلخواه چنین مسیر سختی را در پیش نمی‌گیرد. «احمد» یکی از کولبران سر دشت در این باره می‌گوید: نمی‌دانند نان خالی نداشتن در سفره یعنی چه؟ به ما می‌گویند قاچاقچی و مثل خلافکاران با ما برخورد می‌کنند.

او می‌گوید: اگر کاری داشته باشی که حقوق مرتب ماهانه داشته باشی، حتی ماهی ۴ یا ۵ میلیون تومان، دیگر سراغ کولبری نمی‌روی. قسم می‌خورم که دیگر هرگز نمی‌روم...

صدای کولبران را بشنوند

سهرابی بی‌اطلاعی مسئولان را عامل اصلی اتفاقات تلخ کولبران می‌داند و می‌گوید: نمی‌دانند سرمای تامغز استخوان سوز کوه‌های مرزی چه بر سرشان می‌آورد. نمی‌دانند خطر افتادن از صخره و راه‌های کوهستانی چه معنایی دارد. نمی‌دانند هر بار رفتن و برگشتن، یعنی مصون ماندن از پرت شدن، از سرما، از نرفتن روی مین و

غرق شدن در رودخانه و واقعه‌ای مانند کولبری و بار صد کیلویی بر پشت حمل کردن فقط برای نان شب یعنی چی؟ او تأکید می‌کند: کولبری سخت‌ترین و کم‌درآمدترین شغلی است که این گروه از مرزنشینان برای تأمین معاش زندگی خود و خانواده‌شان به اجبار برمی‌گزینند. مسئولان باید از خودبپرسند در این شهرهای مرزی چه کرده‌ایم که توقع داریم مردم امروز برای تأمین معیشتشان به کوه و کمرزنند. حدود چهار استان درگیر این مشاغل هستند. آیا دولتمردان و مجلسی‌ها هرگز مصوبه‌ای گذرانند تا اشتغال پایدار و شایسته در این مناطق ایجاد شود؟ آیا نرخ بیکاری در این استان‌ها متعارف و طبیعی است؟ چند خط تولید کارخانه و شرکت‌های سبهای عام در این مناطق راه‌اندازی

سوال یک کولبر از مسئولان
«احمد» کولبری که بارها سایه سیاه مرگ را بالای سر خود دیده و بارها شاهد سقوط و مرگ همراهان و همکاران بار بر دوش خود بوده، یک سؤال دارد: سوالی که سال‌هاست هیچ جوابی برایش نیست: «اگر می‌گویند کولبری نکنید و کول‌بردن همان قاچاقی بردن است و با مجرم‌ان قاچاقچی به شدت برخورد می‌شود، به ما بگویند چه بکنیم؟ بگویند از چه راهی یک لقمه نان خالی سر سفره‌هایمان بیاوریم؟ اگر پاسخ این سؤال را بدهند، مطمئن باشید من و امثال من دیگر بار بر دوش نمی‌گذاریم و به کوهستان‌ها نمی‌رویم. هیچ‌کس از دلخوشی کولبر نمی‌شود، باور کنید هیچ‌کس...».

شده و آیا فعالان حوزه بخش خصوصی در توسعه و صیانت از کار در منطقه موفق بوده‌اند؟ مسئولان باید پژواک صدای کولبران را در کوهستان‌های مرزی بشنوند.

یکی از کولبران: نمی‌دانند نان خالی نداشتن در سفره یعنی چه و به ما می‌گویند قاچاقچی و مثل خلافکاران با ما برخورد می‌کنند. اگر کاری باشد که حقوق مرتب ماهانه حتی ماهی ۴ یا ۵ میلیون تومان داشته باشد، قسم می‌خورم که دیگر هرگز نمی‌روم

یک فعال صنفی:

ابطال دادنامه ۱۷۹ دیوان عدالت، امنیت شغلی را به کارگران باز می‌گرداند

قرار دادهای دائم کار و افزایش قراردادهای موقت کار بیشترین بهره‌بردارند تاجایی که کارگران به واسطه ترس از عدم تمدید قرارداد در زمان انتخابات یا کاندیدایی شورانمی‌شوند یا اینکه کارفرما به خاطر رعایت ظاهری قانون، عوامل خود را داخل تشکل کارگری می‌کند. معنای آن این است کارگرانی که کاندیدای شورای اسلامی کار می‌شوند به دلیل ترس از فقدان امنیت شغلی یا تمایل ندارند از حقوق قانونی کارگران دفاع کنند یا عامل کارفرمای شوند.

حبیبی در بیان عوارض دستورالعمل سال ۷۲ وزارت کار و دادنامه سال ۷۵ دیوان عدالت می‌گوید: امنیت شغلی کارگران نابود شد، قراردادهای کار موقت کوتاه‌مدت منعقد شد و در مواردی نیز قراردادهای کار سفیدامضا رواج یافت. دستمزدها و دریافتی‌های کمتر از قانون کار عرف کارگاه شد، اخذ ضمانت‌های سنگین در قالب سفته از کارگران اتفاق افتاد، شرکت‌های پیمانکاری تأمین نیروزیاد شدند، کارگران از طرح طبقه‌بندی مشاغل محروم شدند و بسیاری موارد دیگر.

عضو هیأت مدیره کانون عالی شوراهای اسلامی کار کشور در پایان می‌گوید: با توجه به اینکه قانون کار، دومین سند بالادستی کشور است و این سند قانونی، قراردادهای دائم کار و حاکمیت اراده کارگر در عقد قرارداد را بر رسمیت می‌شناسد و برای اینکه نیروی کار کشور به حقوق مسلم قانونی خود دست یافته و در حمایت قانون از هر گونه ظلم و تعدی در امان باشند، تقاضای اعمال ماده ۹۱ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت‌داری، به منظور ابطال دادنامه شماره ۱۷۹ هیأت عمومی دیوان عدالت‌داری، یک خواسته جمعی و قانونی ست. امیدواریم قضات هیات عمومی دیوان عدالت، قبل از پایان سال جاری در جهت احقاق این مطالبه اقدام و دادنامه ۱۷۹ را باطل کنند.

دلیل این اهمال‌روشن است چون اگر حداکثر مدت موقت در کارهایی که طبیعت آنها جنبه غیرمستمر دارد تعیین می‌شد، کارهای با طبیعت مستمر از غیرمستمر مشخص می‌شد که به طور طبیعی در کارهای مستمر باید قرارداد دائم منعقد شود. متأسفانه با توجه به برداشت مفهوم مخالف دادنامه ۱۷۹ از تبصره ۲ ماده ۷ که می‌گوید در کارهایی که طبیعت آنها جنبه مستمر دارد در صورتی که مدتی در قرارداد ذکر نشود قرارداد دائمی تلقی می‌شود، قراردادهای کار با ماهیت مستمر نیز موقت تلقی شد.

به گفته این فعال کارگری باین دادنامه حق تشکل‌یابی کارگران نیز به اغمارفته و تشکل‌های کارگری متحمل بیشترین آسیب و طمات شدند. کارفرمایان از کاهش

افزایش ۱۰ درصدی حقوق بازنشستگان کشوری و لشگری منصفانه نیست

نامه‌های حقوقی در افزایش حقوق و پرداختی‌ها را شاهد بودیم. نجف تصریح کرد: در سال‌های گذشته تفاوت در پرداخت‌ها شاید در حدود سه درصد بود ولی امسال در حوزه بازنشستگان سایر سطوح تأمین اجتماعی افزایش ۲۸ درصدی را در نظر نگرفتند و مثل شاغلین دولت و بازنشستگان کشوری و لشگری، افزایش ۱۰ درصد تعیین شد. این مساله برخه نگرانی‌ها در جامعه بازنشستگان را ایجاد کرد اما در نهایت خواسته به حق آنها محقق شد.

وی باین اعتقاد که افزایش ۱۰ درصدی حقوق شاغلین و بازنشستگان دولت با توجه به نرخ تورم منصفانه نیست، افزود: قرار بود در خصوص افزایش حقوق بازنشستگان کشوری و لشگری و شاغلین دولت نیز تصمیماتی گرفته شود که هنوز

لحاظ کرد که احکام آن از شهریور ماه صادر شد ولی در مورد بازنشستگان کشوری و لشگری همچنان ۱۰ درصد افزایش حقوق لحاظ می‌شود که این امر نیاز به بازنگری دارد.

وی افزود: بازنشستگان کشوری و لشگری چشم انتظار تصمیم دولت هستند که آیا برای آنها نیز این افزایش منظور خواهد شد یا نه؟

این کارشناس حوزه کار متذکر شد: وقتی از تورم صحبت می‌کنیم این تورم همه افراد و گروه‌ها را شامل می‌شود و کارگران و کارگران بازنشسته را در بر می‌گیرد. در حال حاضر با مشکلات و نارسایی‌های ناشی از تورم روبه‌رو هستیم ولی دولت‌ها همه ساله تلاش می‌کنند براساس تورم حقوق‌ها را افزایش دهند. البته امسال اتفاقی که رخ داد این بود که برخلاف سنوات قبل

یک کارشناس حوزه روابط کار، اجرای نظام پرداخت هماهنگ حقوق برای همه شاغلین و بازنشستگان در کشور را خواستار شد و تأکید کرد: با توجه به شرایط اقتصادی و وضع معیشت آحاد جامعه و به منظور پرهیز از تبعیض در پرداخت حقوق‌ها شایسته است که تمهیدات لازم برای بازنگری در افزایش حقوق کارمندان و کارکنان دولت و بازنشستگان کشوری و لشگری همچون بازنشستگان تأمین اجتماعی صورت گیرد.

حمید نجف در گفت‌وگو با ایسنا با اشاره به افزایش ۳۸ درصدی حقوق بازنشستگان تأمین اجتماعی اظهار کرد: دولت تحت فشار افکار عمومی، درباره بازنشستگان تأمین اجتماعی افزایش ۳۸ درصد به علاوه ۱۵ هزار تومان ثابت را

خبر

کارشناس حوزه روابط کار:

